

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 649/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13 C 4/2013 z 29. novembra 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 45/2014 zo 17. decembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou

namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 4/2013 z 29. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 45/2014 zo 17. decembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne bola účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 4/2013, ktorého predmetom bolo peňažné plnenie s príslušenstvom z titulu kúpnej zmluvy. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 4/2013 z 29. novembra 2013 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 45/2014 zo 17. decembra 2014 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Predmetom konania, ktoré predchádzalo konaniu pred Ústavným súdom na základe tejto sťažnosti, bolo domáhanie sa nároku sťažovateľa na zaplatenie kúpnej ceny od kupujúceho (hoci spotrebiteľa) na základe slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne uzatvorenej kúpnej zmluvy so spotrebiteľom (ďalej len „zmluva“). V súlade so zmluvou a ňou dojednaných zmluvných podmienok bol medzi stranami zmluvy dojednaný spôsob zaplatenia vo forme splátok z čoho jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ si so spotrebiteľom ako kupujúcim dohodol spôsob úhrady odlišný od pravidelne obvyklého spôsobu - zaplatením celej kúpnej ceny jednorázovo. Synalagmaticky, sťažovateľ sa zaviazal dodať spotrebiteľovi tovar v lehote 28 dní od zaplatenia kúpnej ceny pripísaním poslednej splátky. Z uvedeného vyplýva, že medzi stranami v zmysle zmluvy bola dohodnutá výhrada vlastníckeho práva v súlade s ust. § 601 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“), nakoľko inak sa vlastnícke právo k hnutelnej veci, ktorá sa prevádza na základe zmluvy, nadobúda prevzatím veci podľa ustanovenia § 133 ods. 1 OZ (kedy sa predpokladá

základný princíp kúpy a predaja, že kupujúci aj predávajúci si plnia svoje povinnosti v jeden a ten istý časový moment).

Vychádzajúc z odôvodnení napadnutých Rozsudkov I a II, práve uvedený zákonný inštitút výhrady vlastníctva považujú porušovatelia I a II za rozhodujúci argument odôvodňujúci zamietnutie dôvodného nároku sťažovateľa na zaplatenie kúpnej ceny spotrebiteľom a to na základe ochrany spotrebiteľa zo strany súdov, garantovanej platnou právnou úpravou SR, v čom sťažovateľ vidí porušenie jeho základných práv a slobôd vymenovaných vyššie.

Porušovatelia síce správne právne uzavreli, že k platnému uzatvoreniu zmluvy so spotrebiteľom došlo, avšak predmetná výhrada je z ich pohľadu znevýhodňujúca postavenie spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu, ktoré musí požívať súdnu ochranu práve tak, že nárok sťažovateľovi nemožno priznať, pretože by sa tak stalo na škodu spotrebiteľa, ktorý je v pozícii slabšieho. Takýto záver porušovateľov považujeme za neprijateľný a v rozpore s Občianskym zákonníkom a príslušnými zákonmi o ochrane spotrebiteľa.»

Podľa názoru sťažovateľky „Síce porušovatelia I a II na predmetnú kúpnu zmluvu aplikovali správne ust. § 7 a § 8 z. č. 108/2000 Z. z., zjavne ich rozhodnutia odrážajú nesprávne právne posúdenie skutkového stavu veci a svojvoľnú interpretáciu zákonnej úpravy bez opory v akomkoľvek zákone.

Spotrebiteľ je v súlade s ust. § 7 ods. 1 písm. d) z. č. 108/2000 Z. z. oprávnený od zmluvy odstúpiť v lehote 7 pracovných dní odo dňa prevzatia predmetu kúpy. Keďže k reálnemu odovzdaniu tovaru nedošlo, nedošlo ani len k základnému zákonnému predpokladu na odstúpenie od zmluvy, preto nebolo podľa nášho názoru zo strany porušovateľov potrebné a ani nevyhnutné skúmať tieto skutočnosti, pretože právo na odstúpenie od zmluvy spotrebiteľovi ešte ani nevzniklo...

Konštatovanie súdu o tom, že spotrebiteľ si svojim konkludentným správaním — nezaplatením ani jednej splátky na kúpnu cenu — uplatnil právo na odstúpenie od zmluvy je v absolútnom rozpore so zákonom, nehovoriac o nedodržaní kogentnej písomnej formy takéhoto jednostranného úkonu...“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka argumentuje:

„... rozhodnutia porušovateľov nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a teda porušovatelia zo zisteného skutkového stavu dospeli k vágnemu právnemu záveru, čím merito veci bolo posúdené svojvoľne, na základe domnienok a predpokladov oboch porušovateľov, čo je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a zásadným porušením princípu právnej istoty...

... spotrebiteľ, ktorému porušovatelia poskytli nimi deklarovanú ochranu na úkor sťažovateľa, bol v súdnom konaní (rovnako ako pri plnení svojej právnej povinnosti) pasívny... svoje práva nebránil, k žalobnému návrhu či odvolaniu sťažovateľa sa nevyjadril, písomne ani ústne nerozporoval skutočnosti tvrdené sťažovateľom, ani len obyčajným tvrdením pred porušovateľmi I a II nespôsobil žiadne pochybnosti o konaní sťažovateľa a napriek tomu porušovatelia I a II poskytli pasívnemu spotrebiteľovi, ignorujúcemu tak záväzky zo zmluvy ako aj súdne konanie vedené proti nemu, súdnu ochranu bez akéhokoľvek dôkazu, tvrdenia, len na základe domnienok, predpokladov, údajných charakteristík priemerného spotrebiteľa s odkazom na jeho vek, údajné zmýšľanie, ničím nepodloženú majetkovú, psychickú a inú situáciu.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 46 ods. 1 a 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13 C/4/2014 (správne má byť 13 C/4/2013, pozn.) zo dňa 19. 11. 2013 a Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co/45/2014-56 zo dňa 17. 12. 2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13 C/4/2014 (správne má byť 13 C/4/2013, pozn.) zo dňa 19. 11. 2013 ako aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co/45/2014-56 zo dňa 17. 12. 2014 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Vranov nad Topľou na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 846,- EUR a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €,

ktoré sú sťažovatelia povinní uhradiť na účet jej právneho zástupcu - [REDAKOVANÉ] uvedení v prednej strane tejto sťažnosti, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jej žaloba. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bola sťažovateľka oprávnená podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne

neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti považuje za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Zásada rovnosti strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02). To znamená, že všetci účastníci súdneho konania majú rovnaké procesné

práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (III. ÚS 108/2013).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľky k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C 4/2013 z 29. novembra 2013.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, z ktorého vplynulo, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá kúpna zmluva č. 30100922 dňa 6. 5. 2010, predmetom ktorej bol presne špecifikovaný tovar, ktorý sa zaviazala žalovaná zaplatiť v celkovej výške 846,- Eur, a to v 7 mesačných splátkach. Kúpna zmluva bola uzavretá mimo prevádzkových priestorov žalobcu vo večerných hodinách a k odovzdaniu tovaru predávajúcim a následnému zaplateniu kúpnej ceny kupujúcou nedošlo i napriek dojednaniu o zaplatení kúpnej ceny v splátkach. Súd prvého stupňa správne poukázal na okolnosti uzavretia zmluvy, ako aj podmienky predaja, vrátane nesplnenia povinnosti dodať tovar predávajúcim a t. j. následnej povinnosti žalovanej zaplatiť kúpnu cenu, resp. využitia jej práva na odstúpenie od zmluvy. V tejto časti sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa, na ktorý správne poukázal.

Súd v závere len zdôraznil, že vzhľadom na všetky okolnosti sa dá predpokladať, že žalovaná následným konaním a zvážením si svojich sociálnych a majetkových pomerov už nemá záujem o predmet kúpy. Je pravdou, že písomne od kúpnej zmluvy neodstúpila, avšak bez splnenia povinnosti dodať predmet kúpy vyplývajúci z ust. § 588 Občianskeho zákonníka, nie je možné uložiť túto povinnosť žalovanej vzhľadom k tomu, že medzi účastníkmi boli dohodnuté iné podmienky predaja. Súd prvého stupňa správne

postupoval, ak vykladal obsah zmluvy v prospech spotrebiteľa v súlade s ust. § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Namietaná nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, jeho odôvodnenia, vrátane arbitrárnosti neboli opodstatnené. Súd prvého stupňa správne vychádzal z predložených listinných dôkazov, citoval príslušnú právnu úpravu, vrátane zmluvných podmienok predaja uzatvorenej zmluvy medzi účastníkmi konania, ako aj osobitných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Správne uzavrel, že žaloba je predčasná, lebo nedošlo k zaplateniu ani jednej splátky žalovanou, lebo na základe kúpnej zmluvy a podmienok predaja bola povinná najprv zaplatiť žalovanú istinu v splátkach a následne až vzniká povinnosť žalobcovi dodať tovar, a to v lehote maximálne 28 dní od pripísania poslednej splátky a následne vzniká žalovanej právo odstúpiť od zmluvy. Ak sa právo na odstúpenie od zmluvy viaže okamihom odovzdania tovaru, nie je možné uprieť právo žalovanej na odstúpenie od zmluvy za predpokladu, pokiaľ jej tovar samotným žalobcom dodaný nebol. V tejto časti preto súd prvého stupňa správne uplatnený nárok posúdil ak žalobu zamietol ako predčasnú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, je jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné.

Namietané nesprávne skutkové zistenia, ako aj námietka nesprávneho právneho posúdenia nebola opodstatnená. Kúpna zmluva je dvojstranný právny úkon, synalagmatický, spojený s odovzdaním predmetu kúpy a povinnosťou zaplatiť dohodnutú cenu za predmet kúpy. Zákonné podmienky vyplývajúce z tohto dvojstranného právneho úkonu v danom prípade splnené neboli, a preto ďalšie práva oprávnenej osoby, t. j. žalovanej z titulu kúpnej zmluvy, t. j. napr. právo na odstúpenie od zmluvy nemožno uprieť pred dodaním tovaru.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovanej časti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zákona č. 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Krajský súd,

potvrdzujúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, nad rámec jeho odôvodnenia poukázal na osobitosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľkou a žalovanou, pričom zrozumiteľne odôvodnil svoj právny názor v súvislosti s posúdením otázky odstúpenia od zmluvy. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že všeobecné súdy poskytnú „*spotrebiteľovi... ochranu na úkor sťažovateľa*“, ústavný súd uvádza, že v okolnostiach posudzovanej právnej veci nezistil porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, a pripomína, že ústavnému právu na autonómiu vôle strán v občianskom súdnom konaní zodpovedá procesnoprávny aspekt, ktorého obsahom je právo účastníka konania oprávňujúce ho na slobodné disponovanie hmotnými a procesnými právami v občianskom súdnom konaní. Samotná skutočnosť, že žalovaná vystupovala v konaní „*pasívne*“, a napriek tomu rozhodol všeobecný súd v jej prospech, nemôže viesť k záveru o porušení zásady rovnosti účastníkov v konaní, pretože podstatou tejto zásady je vytváranie rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach sa rozhoduje zo strany občianskoprávneho súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 45/2014 zo 17. decembra 2014 a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jej ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015